

Kiss László

A hal szól

A Törpeharcsa

Ez a helyem, itt a tó,
halászlé vagy lefolyó:
mindenünnen ott vagyok.
Holtágak és élővíz –
a csontidat rám ne bízd –,
örvények és akadók,
itt tudol rám akadol.
Az udvar a tyúkoké,
törpeharcsa vagyok én!

Azt kérdezed, törp-e?
Mint a szinuszgörbe!
Se pikkely, se friss damil,
kedvencem az Alphaville.
Minden keszeg
egyedül van,
csak a törpék
forever young.

Testem kicsi, erőm nagy.
Azt hiszed, hogy menő vagy,
de ha tüském megbök,
rimánkodol tüstént:
sivalkodva hazafutsz –
piros csík & tetanusz.
Ne kösd össze a bajuszt!
Maradj távol, nem lesz baj.
(Egyébként a csík is hal.)
Közelemben ne gyere,
se de facto,
se iure!

Ne legyél hü-
lyegyerek!

Sokszor én is elkerüllek,
elfáradok, agyba főleg,
néha nem megy
a peca rám –
;no pasarán,
no pasarán!

Jó a kérdés, fölteszem:
mivel foghatsz, mivel nem.
Voltaképpen hát igen:
harcsának törpe vagyok,
csukának meg másmilyen.
Kérdésemre ez a válasz,
gondolkodnod rajta jó lesz.

Egyedül vagyok a társam,
nincsen más identitásom!
(Krumplipüre, kompót:
tisztelem a compót.)

Az se tökre érdekel,
bajszom buszsofőrös-e.
Igen, testvér,
buszsofőrös,
Duna, Tisza,
Dráva, Kőrös.
Ebből mi következik?
Érvelhetnék reggelig.
Hát, rohadtul nem fogok:
délelőtti hal vagyok.
(Amúgy zabálok
egész nap,
szóval, öreg, ezt
benézted...)

P.S.
Az udvar a tyúkoké,
törpeharcsa vagyok én!